Ч. 271. Неділя 2 (15) грудня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —90
Поодиноке число 6 с.

Відповідь п. Міністра просьвіти на інтерпеляцию в справі виступленя руских академиків із львівского університету.

Як ми вже вчера коротко зазначили, відповів на передвчерашнім засіданю палати послів п. Міністер просьвіти др. Гартель на інтерпеляцию посла Романчука і тов. в справі виступленя руских академиків із львівского университету. Відповідь п. Міністра слідуюча: Насамперед заявив др. Гартель, що на підставі постанови з дня 4 липня 1871 университет у Львові уряджено утраквістично в той спосіб, що в будучности в леґальній дорозі лише такі люди будуть могли одержати катедри, котрі могли би викладати по польски і по руски. Зміна сего статута наступила з виданем найвисшої постанови з дня 27 цьвітня 1879, в котрій сказано, що в львівскім университеті має бути заведений польский язик, яко язик урядовий, а рівночасно яко екзамінацийний язик при риґорозах; се послідне з тим обмеженем, що удержано можність складаня іспитів також в німецкім або рускім язиці. Дальше ідуче жаданє академічного сенату о розширенє прав польского язика того университету відкинено.

На тих законних підставах наступило дальше творенє польских і руских катедр при львівскім университеті. Треба признати, що Русини посідають лише мало катедр в львівскім университеті. Дорога до осягненя дальших наукових катедр стоїть для них отвором через брамп габілітациї. Коли суть спосібні рускі кандидати на академічний уряд наукований, то дотичний факультет певно евентуальні їх просьби о субвенцию для дальшого наукового образованя розслідить і попре так, як се доси було. В тій справі міністер заявив, що і він буде помагати руским кандидатам спосібним до академічних становищ.

Як довго в львівскім университеті не запанують спокійні відносини, не можлива річ зробити що небудь в інтересі руских студентів. Поворот до обовязків є першим услівем, аби оправдані жалї були розслїджені, і коли дійстно зайшли які похибки, аби они були усунені.

Академічні власти певно будуть тогди готові зробити се без специяльного візваня, а також загорячий крок руских студентів з цілою можливою лагідностю осудити і улекшити їм поворот до университету, тим більше, що в так горячім часї головна вина спадає на елементи, що не богато, або цілком нічого не мають до страченя. Академічні власти у Львові дали пізнати свою готовість заняти прихильне становище в справі порозуміня, очевидно, о скілько се можливе з огляду на задержанє їх поваги і достоїньства.

Істнує свобода науки і жадного студента не можна силувати слухати певного професора, коли істнує доповняюча катедра того предмету. Очевидно, таке доповненє не дасть ся сотворити з нині на завтра, тим більше, що науковий заряд не в силі істнуючі закони, о скілько они наказують слуханє певних приписаних викладів, самовільно зміпити, або противозаконно звільнити студента від таких викладів. Інтерпелянти не розважили добре, як би то шкодило порядкови университетскої науки, коли би кождого учителя, котрий не сподобає ся части студентів, заступлено иншим, або коли би тих студентів звільнювано від викладів сего професора.

Страх, аби руских студентів на случай повороту до львівского университету переслідувано, уважає п. Міністер за безпідставний. П. Міністер не хоче заперечити, що відозва ректора могла бути вистилізована в инший може спосіб, що було би єї охоронило від всякої, специяльно злобної інтерпретациї, але розуміючи обєктивно, не можь добачити в ній наміру візваня польских студентів до виступу против руских. Твердженє, що польскі студенти явили ся узброєні в оружє, аби побити руских студентів, є нічим більше, як простим твердженєм. (Запереченє зі сторони Русинів).

Як всї здогадують ся, масове виступленє руских студентів з университету є сьвідомим, може навіть вніпними причинами викликаним продовженєм ексцесів, що-до котрих самі інтерпелянти признають, що поступованє було тогди дійстно брутальне і нелеґальне.

П. Міністер не може зложити заяви о поступованю академічних властий инших університетів, до котрих зголосили ся в великім числі рускі студенти, що покинули львівский университет. Однак коли би там студентів припято, звертає Пан Міністер увагу в їх власнім інтересі, що коли би їм розходило ся лише о маскований запис для ратованя семестра без слуханя викладів, то буде видане як найострійше пору-

---

4)

ІЗ СИБІРСЬКИХ ОПОВІДАНЬ

ВАЦЛАВА СЄРОШЕВСКОГО.

II.

ЧУКЧИ.

(З польского — пер. А. Крушельницького).

(Дальше.)

— Будеш ти мати ся там!.... Будеш вдоволений.... Всиплють тобі трийцять горячих, що не сядеш рік.... Пізнаєш, як то ходити з ножем! А може мали би ви охоту, ренячі морди, всїх нас вирізати, як то бувало давнїйше?.... Короткі руки!.... Не ті часи!

Войовник дивив ся на них з під лоба і випручував звязані рамена.

— Про що пішло їм? — питали Бузу

— А хто їх знає! — відповів він нерадо. — Мусїли попити ся.

— Що нї, то нї, — замітив якийсь рибак. — Стара то у них сварня з батьків, а тепер знов кажуть, невістка Отаваки, рідна сестра Кітувиї.... Украв її молодий Аймургин. Давно було, дїти вже мають, але ті ренячі морди, ух! які завзяті.... Старий давав либонь добрий викуп, хотів годити ся, але Кітувия нї, тай нї.... Кажуть, що любив ся в сестрі; вони не хрещені.... Жиють. Так Кітувия хотів відобрати жінку, а преці Отавака не міг позволити на се, бо не дали би йому спокою в тундрі....

Довгий час потім Буза був героєм хвилї і запрошуваний на вечері, розповідав, але не швидше, аж по горівці, що і як було.

— Гуляли собі весело.... Грали на позитивці начальника окружного, сам Отовака притупував ногою, нараз.... Рішучо скінчило би ся зле, бо бачу, що запосягає за карк, як би я не зловив його....

— Дасть він тобі на табаку!.... Вже він придибає тебе.... Знаєш його.

— Що має мене придибувати?.... Ходжу собі явно по вулиці.... Нехай він сам пильнуєть ся.... Прогнали його преці з місточка.... Побачу його — зараз за карк і до тюрми.... Нехай він мене боїть ся.... А влїзе мені в дорогу.... Ной Боже! Проколю його, проколю, побачите.... Нехай тямить! Бо пощо маю сьвітити очима такому розбишацї, коли сам Отовака набиває ся менї з приязнию!?

Отовака перебував ще якийсь час в околиці місточка, але показував ся рідко коли. Осип і Стефан відвідували його в таборі. Приймив їх дуже вічливо. Доньки не офірував, але хотів їх посадити на першім місці, навіть перед отцем місіонарем, що гостив у старого Чукчи від згаданої буча часто враз із Бузою. Приятелі не пристали на се і з'єднали собі на вічні часи прихильність отця Панталеймона. Сказав їм при сїй нагоді кілька золотих слів про місце, яке чоловік прикрашує, і покірність, що пробиває небо....

— Намовляю його, аби пізнав ласку Божу.... і аби охрестив ся — сказав і кивнув головою в бік старого Чукчи.

Подали десер — ренїферовий шпик замерзлий і порубаний в кістки, розумієть ся — сирий, і розуміє ть ся — обілляний горівкою.

— Все було би йому безпечнїйше.... Міг би кочувати на пашій західній тундрі....

— Що-ж? Годить ся?

— Не тяк, аби відказував ся, але говорить, що побачить.

Перед від'їздом подарував богатир кождому з гостий по лисячій шубі, і просив їх, аби були ласкаві відвідати його в тундрі.

— Там лише я на місці.... Там моя земля....

У Осипа засьвітили ся очи.

— А що? може поїдемо, отче? — поспитав з нехочу місіонаря, коли доїздили вже до хати з поворотом. Отець Панталеймон був у сьвітлім гуморі.

— Може і поїдемо.... Коби лише охрестив ся.... Стільки душ! Цілий рід слухає його...

— Але-ж охрестить ся!.... рішучо охрестить ся, коли побачить нас у себе. Ізза самої гостинности охрестить ся!.... Зрештою зможемо повезти йому дарунки.... Туть що иньшого, туть не випадає.

— Дійсно. Се правда! Рідний край наклонює до чесности, лагодить суворі звичаї.... Бо чеснота є в душі кождого, лише дорога до тої душі часто-густо крута і темна, і не легко трафити на неї. Часто треба витягати людий на широкий шлях добра і спасення підступом....

Довго і широко розводив ся отець Панталеймон про те, яка се трудна задача. А що Осип умів слухати уважно і не був упертий, тож стали незабаром великими приятелями. А Стефан приготовлював ся поки-що по троха до дороги: скуповував добірні пси.

чепе до академічних властий, аби не давали потверджeня укінченя семестра.

Можна отже в інтереси руских студентів лише порадити їм, аби завернули назад з дороги, на яку пустили ся в пристрастнім подразненю, і старали ся о те, аби їх львівский університет назад приняв, де сенат не відмовить їм охорони. З моєї сторони, — закінчив пан Міністер, — можуть бути певні прихильного поперття, як довго ідуть дорогою леґальною.

Новинки.

Львів дня 14 го грудня 1901.

— **Є. Е. п. Намістник** гр. Лев Пініньский повернув до Львова.

— **Іменованя і перенесеня.** II Міністер судівництва іменував авскультанта Каз. Бенедорфа судовим ад'юнктом в Делятині, дальше іменував отсих авскультантів судовими ад'юнктами: Михайла Грабовского для Дрогобича, дра Йос Серковского для Городка, Стан. Таласевича для Нижанковець, Тад. Потоцкого для Городенки, Івана Онишкевича для округа львівского висшого суду краєвого, Ант. Міґдала для Серету, Юліяна Федусевича для Камінки, Йос. Клайнедера і Конст. Грабовского обох для округа львівского вис. суду краєвого, Йос. Мешковского для Гусятина, Володисл. Оробкевича для Комарна, Меч. Кобздая для Рави, Леоп. Капустиньского для Старого Самбора, Романа Черлюнчакевича для Старої соли, Едм. Залевского для Делятина, Стан. Кончиньского для Грималова, Кар. Скульского для Лопатина, І. Константиновича для Динова, В. Кольчикевича для Рогатина, Евгена Дзеровича для Товстого, Алекс. Кшановского для Добромиля, Андрея Глиньского для Вижниці, Ант. Лопушаньского для Угнова, Івана Голоту для Сольки, Івана Зарицкого для Немирова, Івана Будного для Зборова, Петра Левицкого для Підбужа. Фр. Найбара для Луки, Алекс. Робчиньского для округа львівского висшого суду краєвого, Пав. Лянга для Копичинець, Тад. Кіселевского для Радехова, дра Меч. Постемпского для Снятина, Івана Цурковского для Лопатина, Йосифа Войтовича для Товстого, Івана Фіцаловича для округа львівского вис. суду краєвого, Бен. Пневского для Кут, Михайла Ліськевича для Угнова, Романа Зембу для Печеніжина, Йосифа Згуральского для Цішанова, Мечислава Зібауера для Заставної з призначенєм до служби в суді повітовім в Вижниці, Франц. Залуского для Заставної, дра Альфреда Сандера для округа львівского вис. суду краєвого, дра Каз. Вшелячиньского для Рудок, Ів. Солтиса для Борщева, Ів. Тайсейре для Куликова, Брунона Капеля для Сторожинця, Адама Затея для Янова, Іґнатия Менціньского для Зборова, дра Йос. Роттерманна для округа львівского вис. суду краєвого, Тад. Мунка для Радехова, Авр. Купферберґа для Сольки, М. Кравса для Сокаля, Евгена Янкевича для Дрогобича, Мих. Малушевского для Борщова, Волод. Жеґестовского для Долини, Зенона Баньковского для Сокаля, Волод. Шілінґ Сінґалевича для Камінки, Йос. Яблоньского для округа львівского вис, суду краєвого, Ант. Щудловского для Борині, дра Ад. Босаковского для Гвіздця, Гер. Вендера для Селетина, Александра Сивуляка для Бурштина, Стеф. Качмарка для Товмача, Авг. Крачковского для Гусятина, Едв. Празмайжа для Заболотова. Руд. Коха для Садаґури, Каз. Оборского для Белза, Волод. Пискозуба для Чорткова, Стефана Шухевича для округа львівского вис. суду краєвого, Романа Кроґулецкого для Турки, Алекс. Моравского для Перемишля, Фелікса Майзнера для Радовець, дра Волод. Сокальского для Борщева, дра Іґн. Карча для Рожнітова, Стан. Ліндиера для Товмача, Волод. Марковича для Рогатина, Як. Дивера для Копичинець, Леоп. Герлінґера для Радехова, Едв. Ґрубера для Бучача, Каз. Лайдлера для Заставної, Тадея Санетру для Комарна, Івана Гамоту для Солотвини, С. Гільзенрада для Кімполюнга, Д. Ліона і Ізидора Ляндого, обох для округа львівского вис. суду краєвого.

— **Іменованя.** II. Президент висшого суду краєвого у Львові іменував практиканта рахункового у Виділі краєвім, Володимира Теліховского, асистентом рахунковим висшого суду краєвого. — Львівский висший суд краєвий іменував старшими офиціялами канцеляршиними: начальника канцелярії у Львові Тадея Попеля для Львова і офіциялів канцеляршиних: Адольфа Якубовского у Львові для Коломиї, Михайла Бабицкого в Тернополи для Тернополя, Адольфа Кольбергера в Болехові для Самбора, Григория Даундзу в Самборі для Бережан і Власія Барановского в Золочеві для Золочева, а ведучими книги ґрунтові: офіцияла Володислава Кароля Мая для Бережан і офіцияла при висшім суді у Львові Йосифа Воляньского для Стрия. — Дирекция почт і телеграфів призволила асистентам почтовим Іполитови Войновскому в Дрогобичи і Альфредови Льотечка у Львові на заміну місць службових.

— **Ц. к. Дирекция почт і телеґрафів у Львові** подає до відомости, що з днем 16-го грудня 1901 заводить ся при ц. к. уряді почтовім в Синевідску вижнім аж до дальшого розпорядженя, цілорічна служба сільского листоноса для місцевости Корчин.

— **Рускі теольоґи в Кракові.** Теольоґічний виділ краківского університету ухвалив приняти зголошуючих ся з львівского університету руских студентів теольоґії під услівєм, що кождий предложить сьвідоцтво відходу з університету львівского і викаже ся, що не видалений із семинарії у Львові, бо після давнїйшого цїсарского розпоряду, видалених із семинариї студентів не дозволено університетови принимати.

— **Остра жінка.** Пані Анна Тавшек, жінка пана майстра кравецкого у Відни ставала оногди перед судом, а додати потреба, що вже не перший раз, за побите пана майстра і свого мужа. Майстер подав жалобу на жінку за то, що она підбила єму око, а жінка оправдувала ся і признала лиш то, що она дійстно взяла тростину до руки і вибила нею пана майстра, бо той не хотів встати рано і кінчити роботу. Судия питає тогди вибитого мужа: Чи вибачаєте своїй жінці? А кравець на то: Вибачаю, але нехай мене перепросить. — Жінка на то мовчить. — Подайтеж свому чоловікови руку! — відозвав ся до неї судия. — Жінка подає, а судия увільняє єї від вини і кари.

— **Загадочний подорожний.** В Штаєр в Дол. Австриї арештовано оногди чоловіка, котрий своїм одінєм звертав на себе увагу. Чоловік той називає ся Іван Гольціпґер, і був убраний в таких лахах і так нужденно виглядав, що жандарм взяв єго за волоцюгу і арештував. Показало ся однакож при ревізиї, що той чоловік мав при собі 400 К. готівкою, книжочку каси ощадности на 1200 К. і цінні папери

Нарешті в товаристві отця місіонаря пустили ся в далеку дорогу.

Коли на очах громади зібраних мешканців крикнули разом на пси, а вони сїпнули і понесли їх гоном по битій дорозі, приятелям здавало ся, що се сон на яві. Горячковими поглядами прощали ся з місточком. Каравана складала ся з трех нарт, кожда по пятнайцять псів. З переду їхав Буза з поживою, далї отець Панталеймон зі своїми річами і дарунками, чайом, тютюном і иньшими дорогоцінностями, на кінці їхали Осип зі Стефаном. Осип не вмів поводити псами і в дорозі був до нічого, як пакунок. Отець Панталеймон обзирав ся все за ними і усьміхав ся приязно. Був радий, що взяв їх зі собою, бо вибирав ся в незнані краї, а хоч Бог є всюди і все має нас у своїй опіці, мило однак мати коло себе відважні, приятельскі серця людий, з якими можна поговорити і навчити ся чогось.

— Я не їздив ніколи далї, як до границї. Далї тундра, і Дух Божий уносить ся над пустинею... Буза бував. Бравий козак, доїздив на сам край рога! Гей, Буза, що буде там далї?! Хутко будемо пити чай?

— Де затримаємо ся, там будемо пити! — відказував поважно козак.

Був сильно перенятий почестию начальника виправи. Сидїв на бочівцї горівки, як на тронї і беріг її як ока в голові.

— Як приїдемо лише на край лісів, скінчать ся людскі лиця! Відтам піде все одностайно горівка і горівка.... За всьо вона відповідати-ме, голубка.... Сама безпека житя залежить від неї!... І тягнуть її кляті Чукчи як смоки!... Хапчиві на неї не вміру. Як випють троха, всьо готові віддати за неї.... Лише проси, лише бери!... А ми вертати-мемо преці без річий, рибу зїмо, дарунки порозадаємо.... Санки будуть пусті, пси випасені, бо відпічнуть, надїять ся у Отоваки ренїферових кишок.... Летїти-мемо з поворотом невгамовано!... Уга!... Ге.... — мріяв і викрикував голосно, або співав тоненьким голосом місцеву пісню:

Ой Сидоре, Сидоре,
віє вітер тепленько
від берега на море, —
вибирай ся серденько!

Випрягай пески у пори,
нехай гонять скоренько
поміж скали на море, —
ой Сидоре серденько!

— Буза, Буза! погамуй ся! — картав його здалека отець Панталеймон, бо хоч як гнали, голос в чистім, зимнім повітрю, в незакаламученій тишині білої ледової пустинї виразно долітав до санок. Мартове сонце золотило снїги такі гладкі і рівні, утоптані вітрами, що на їх тлї найменьший корчик видавав ся лїсом, найменьша нерівність — горою. Незабаром однак на цїлій лїнії видокруга, що відрізувала ся гостро на голубім небі, зарисували ся верішки далеких гір. Звернули ся до тих гір. Переночували в пустій рибацькій шопі, останній людскій загороді коло останнього з островів замерклого лїса. Від тепер мали лише снїги, скали і небо; дерева лише стілько, що принесли морські хвилї або вилили ріки, а людий лише стілько, що в далекім таборищі Отоваки.

Годовані, дужі пси бігли шпарко. По днях дороги найшли ся нечайно над берегом стрімкого проваля. В низу, як оком глянеш, розпростирали ся снїжні безкраї.

— Море! — крикнув Буза.

Догадали ся швидше і спинили псів.

— Бачите, там гень далеко блимають грудки, ніби кусні сонця — се „тороси"! А далї, де висить хмара на краю неба, се вже вільне море, що не замерзає ніколи. За тими водами, кажуть, лежить теплий край.... Але там ніхто не був, бо хто пішов, той не вернув уже...

Хвилину стояли одушевлені безкраїм видом, повітрєм, сонцем, що кидало ніжні синяві тїни в заглубини довгих, спокійних, ледових хвиль моря. Цїлу днину їхали понад мрачними пропастями берега. Океан врізував ся тут півкругом, а цїлий берег був такий стрімкий, наїжений.

— Тут хвиля бє аж під верх.... Високо бє.... Се всьо „бики" — поучував їх Буза.

Справдї, сї останні землї-сторожі мали в собі щось гордого, бичачого, коли підпимали високо темні скалисті лоби і били ними в блакити. На ніч спинили ся коло стоса дров намулених приливами води.

— Знаєш, з кождою перебитою верствою огартає мене сильнїйше зворушенє, забобонна тривога, що щось перешкодить... — казав Осип до Стефана, коли лягали спати.

Але сей був занадто сильно змучений, аби розбирати тонкі враженя...

Погода сприяла все. Лише третього дня почав подувати легкий сухий вітерець зі суші від полудня і навівати їм на голови снїжну куряву з урвищ. Студінь однак не дуже їм доскулювала, бо стїна берегів закривала їх від продуву повітря. Але козак крутив головою і наганяв псї.

— Недалеко вже, але треба квапити ся. Будуть тут незабаром два шпилї, два камяні бики: Паваль і Певека; між ними треба прошмигнути морем... там дує все, чи погода, чи непогода.

Коло полудня станули у підніжя Павалю. Сильна, велитеньска скала підносила високо широкий хребет і вибігала далеко в море; земля по обох її боках подавала ся раптом в зад, як би з переляку.... По другім боці морского пролива стояв так само знатний чорний зруб, зменьшений ізза віддаленя.

вартости 1600 К. Коли его спитали звідки він має ті гроші, сказав він, що він служив давнійше в якімсь монастири у Відни, і ті гроші собі зложив. Він мешкає тепер у Відни; але ось вичитав він в ґазетах, що в громаді Ернестгофен мають примусово ліцитувати два доми. Він вибрав ся длятого пішки з Відня, і за три дні станув в Штаєр, а в лахмани убрав ся умисно длятого, щоби его на дорозі хто не обрабував. Гольцінґера задержано і дальше в арешті, щоби переконати ся, чи то все правда, що він каже.

— Три найбільші сині диямапти знайшли купці в Сполучених Державах північної Америки. Найцінніший з них що називає ся „Hove", продано за 50.000 фунтів штерлінґів (1,200.000 К.). За само мито привозове від того диямапта треба було заплатити 5000 фунтів штерлінґів. Другий диямант званий „Brunswick" купив міліонер Венямин за 20.000 фунтів штерлінґів, а третий безіменний осягнув ціну 25.000 фунтів.

— Самоубийство. З Перемишля доносять: Оногди о годині 7 рано відобрав собі житє в Чемеринцях через повішене на дереві син тамошного господаря ґрунтового Петра Курили 24-літний Іван. Мати убийника каже, що причиною самоубийства було то, що батько наганяючи сина до молоченя вдарив его два рази буком по плечах.

— Помер Бронислав Левицкий, радник суду окружного в Сяноці, дня 13 с. м. в 49 році житя.

Господарство, промисл і торговля.

— Ціна збіжа у Львові 13 груд.: Пшениця 7·60 до 7·85; жито 6·50 до 6·70; овес 6·40 до 6·70; ячмінь пашний 5·30 до 5.50; ячмінь броварний 6·25 до 7·—; ріпак 13·50 до 14·—; льнянка 9·50 до 10·50; горох до вареня 7·20 до 12·—; вика 6·— до 6·50; бобик 5·80 до 6·—; гречка 6·25 до 6·75; кукурудза нова 5·80 до 6·—; хміль за 56 кільо 60·— до 75·—; конюшина червона 42·— до 56·—; конюшина біла 45·— до 75·—; конюшина шведска 40·60 до —·—; тимотка 24·— до 30·—.

Телеґрами.

Загроб 14 грудня. В часі вчерашного засїданя соймового прийшло до дуже бурливих подій. Президент, прикликавши кілька разів неспокійних послів до порядку, перервав остаточно засїдене. На дальшім засїданю принято буджетову провізорию.

Льондон 14 грудня. Times доносить з Лими: Напружені відносини між Чілї і Арґентиною викликали дуже поважні побоюваня в Перу, бо на случай вибуху війни, імовірно також Перу, Болївія і Еквадор будуть втягнені до неї. В Чілї покликано під оружиє 30.000 рекрутів.

Льондон 14 грудня. Вчера лютила ся сильна буря в середній і північній Анґлії. В многих місцях поперериваца комунїкация.

Рим 14 грудня. В многих місцевостях дало ся чути вчера сильне землетрясенє.

Софія 14 грудня. Американьска місионарка Стоне, котру мали убити опришки, не діждавши ся викупу, жиє, і еї бачено оногди в околици Дубниці.

Надіслане.

— Наш нервовий вік, котрим часто гордимо, видає сам стараним і гиґієнїчним способом відживлюваня средства для злагодженя напружаючої праці в використовуваню поступу і тим побільшає загальний добробит і жизненну силу народів. До тих средств належить передусім Катрайнера Кнайпівска кава солодова, котра есть надзвичайно здоровим додатком до кави зернистої. Навіть при ужитю дорожшого рода зернистої кави, копіти не збільшають ся, а кава значно зискує на смаку. Де знов розходить ся о більшу ощадність, там навіть чиста Катрайнера Кнайпівска кава солодова дає смачний напиток, бо має она сама в собі смак кави зернистої, котрого додаєсь їй після приписів Катрайнера в виварі кавової ростини. Она дуже легко стравна, витворює кров і здоровий вигляд і як дуже поживну поручають еї загально лїкарі женщинам і дітям, як також тим особам, котрим безоглядно заборонено зернисту каву. Нехай проте нїяка господиня ні мати не зволїкає довше з заведенем тої правдивої „родинної кави", але треба при закупнї добре звернути увагу на оригінальне опаковане з охоронною маркою сьвященика Кнайпа і назвищем Катрайнера.

— (Віденьске товариство огрійниці і добродїйности). З року на рік стає наплив глядаючих помочи в часі зимових місяців до огрійниці, де одержують теплу страву і притулок чим раз більшим, так, що віденьске товариство огрійниці і добродїйности лише з найбільшим напруженєм може виповнити всї вимоги. Щоби отже підперти гуманітарне стремленє того товариства, уділило єму ц. к. міністерство скарбу дозволу на устроєнє льотерії з льосами на 1 К, котра обіймає 2300 виграних і головну виграну в квоті 40.000 К. з котрої тягненє відбуде ся дня 16 січня 1902.

— Віди видно таборище.... стоїть на Певецї в заглублению поміж двома горбами... дивно однак, що не бачу диму. Хиба, що звіває його вітер... Ну, тай віє-ж... гірко буде нам!

— А може заночуємо?

— Заночувати?... Дров нема; зрештою хто ночував би, коли видно намети?... Цїлком стратили би ми у диких пошану... Поїдемо! Завтра може дути гірше. Погодуємо псів і гайда!...

Порозвязували клунки і почали годувати псів і самі покріпляти ся. Вітер виграває дико між скалами. Коли хвилями буйнїйші його подуви влїтали до затишної їх криївки, руки, що тримали поживу, дубіли їм сейчас.

— Але-ж позамерземо в однїй хвилинї!...

— Не замерзнемо, дасть Біг! лише не спиняючи ся по дорозі, санїй не пускати з рук, усьо поприввязувати, бо що впало — то пропало. Тримаючи ся близько один за одним — не кричати, бо то пусте... а дивити ся, наптрувати очий, аби не завіяло, не сціпило. З вітром псам не дати завертати, але тримати їх під вітер на скіс. А ви, отче і ви, пане Стефане, памятайте, Боже борони, не попустіть псам, не розминіть ся з Певекою, бо там то вже цїлком чисте море, і на смерть вихор пірве вас... В дорозі не ставати, бо від ставаня нема відпочинку... В імя Отця й Сина... з Богом!

Вилетіли з гоном з поза угля; вихор ударив у них сейчас, шерсть на псах скудовчив, завіяв їм хвости, нарти попідбивав до гори. Люди похилили ся, аби оперти ся йому, і повідвертали лиця... Але його подув чули раз по разу прикрійше. Він пер їх раз-у-раз сильнїйше, продирав ся через них, забирав тепло тіла, обліплював голками сніговиці. Незабаром мали повні уста, повну одіж тих сухих, палких голок, чули як вони пронизували сї крізь шуби до самого тіла, де топили ся, викликуючи докучливу дрож. Незлїчимі струї тої куряви увихали ся низонько над гладкою, блискучою рівеню снігів, віби сплети гадин обвивали ся їм зі сиком докола ніг і кадовба, ловили за похнюплені писки псів, кусали ніжки нарт і відбиваючи ся від них здутим, сивим клубом, перевалювали ся через каравану.

Бережучи ся перед їх зимними жалами, люди поскулювали ся в четверо, бороди поспирали мало не о коліна і лише де коли позирали перед себе, де чорніла ся далеко спасительна скала. Пси розуміли також, де спасенє; простягали, кілько сил стало, легкі, кудлаті лабки і нуряли ся уперто в шалених струях повітря, що гнали до моря. Що крок падали, їх кіхті ховзали ся по твердій, убитій рівенї, очи заплили кровю і вилізали з ямок видушені віжками упряжі. Нарта заважила їм параз страшенно. Бідні звірята йшли зігнені в каблук не важучи ся навіть отворити заморожених писків, бо зимна завертільниця разила їх горла і легкі.

Хрощіт нарт, жалісне скомлїнє псів, проклони і крики людий, усьо щезало як дрібні порошки в скаженім, глухім шумі ґураґану, розсївало ся в просторах, як би нїхто не терпів, не кричав, не боров ся. Стефан розслїджував безнастанно зором віддалене. Гадав із розпукою, що пси змучать ся і перестануть слухати провідника, що треба буде встати, поганяти їх і завертати. Осип тулив ся безсильно на нарті і тремтів як у трясці. Нарешті вітер попустив, розбив ся на подуви. Були вже майже під височеним горбом Певеки. Стефан позирав із релїґійним майже чутєм на скалу, що розтручувала спокійно і заметільниці і води. Буза ждав уже на них.

(Конець буде).

— Правдивий, чистий мід єсть не лиш великим присмаком і здоровою поживою, але також і знаменитим лїком як для старших людий так і для дітий, розуміє ся, уживаний в міру і відповідно. Але вистерігати ся треба, щоби не купувати меду т. зв. столового, котрий дуже часто єсть лиш мішаниною сиропу з маленькою частию меду. Такий фальшований мід пізнати легко по его смаку і хто коли їв правдивий чистий мід, а скоштує фальшований, то пізнасть его зараз по смаку. Такий мід тягне ся звичайно як рідке тісто і не цукроватіє так як мід правдивий. Хто би хотів мати знаменитий мід, нехай напише до П. Корінєвича, ем. учителя в Іванчанах, а дістане у него мід десеровий і курацийний 5 кільо по 6 К. 60 с. франко. До кождого замовленя додає ся даром і оплатно брошурку проф. дра Т. Цїсельского під заголовком: Własności odżywiające i lecznicze miodu.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).